

ὁ Μωάμεθ Β΄ ἀπέδωκεν εἰς τοὺς ἐν Σερβίᾳ συγγενεῖς αὐτῆς τὴν χήραν τοῦ Μουράτ Μαρῖαν καὶ συνωμολόγησε πρὸς τὸν Οὐννάδην εἰρήνην τριετῆ. Ταῦτα δὲ διαπράξας ὤρμησε περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔτους 1451 κατὰ τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ὁμοθρήσκου πολεμίου. Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἠπατήθη ἐκ τῶν φιλικῶν ἐκείνων προσποιήσεων τοῦ νέου σουλτάνου· ἐνόησεν ὅτι οὗτος, ἅμᾳ κατατροπώσῃ τὸν τῆς Καραμανίας ἡγεμόνα, θέλει στρέφει κατὰ τῆς

ὁ Ζιπκείσειν ἠδυνήθησαν νὰ διασαφήσωσι τὰ κατὰ τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ. Αἱ σποράδην ἀπαντῶσαι παρὰ τοῖς ἡμετέροις τῶν χρόνων τούτων χρονογράφοις ἀτελεῖς εἰδήσεις εἶναι καὶ αὐταὶ ἀντιφάσεων πλήρεις καὶ ὁ μὲν Χαλκοκονδύλης (σ. 398) καλεῖ αὐτὸν ἕγγονον (υἱοδῶν) μουσουλμάνου τοῦ ἤ Σουλεϊμάν, τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ Βαγιαζήτ τοῦ βασιλεύοντος ἐν Ἀδριανουπόλει (402 1413) μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἀγκύρας καὶ αἰχμαλωσίαν τοῦ Βαγιαζήτ (ὃν Σουλεϊμάν Χαλκοκονδύλης καὶ Δούκας καλοῦσι πλημμελῶς *Μουσουλμάνον* οὕτω παραφθείροντες τὸ Σουλεϊμάν (=Σολομῶν), ὁ Δούκας καλεῖ τὸν Οὐρχάν ἀπλῶς ἀπόγονον τοῦ Ὄσμάν (Ὄθμάν), ὁ δὲ Κριτόβουλος θεῖον τοῦ Μωάμεθ Β΄, ἦτοι υἱὸν τοῦ Μεχμέτ Α΄ καὶ ἀδελφὸν τοῦ Μουράτ Β΄. Ὡς δὲ τὰ περὶ τῆς καταγωγῆς οὕτω καὶ τὰ περὶ τῶν περιστάσεων αἰτινες ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἶναι ἀγνωστα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ πάππος τοῦ Οὐρχάν Σουλεϊμάν (ἢ Μουσουλμάνος κατὰ Χαλκοκονδύλην) φεύγων ἀπὸ τῆς Ἀγκύρας μετὰ τὴν αὐτόθι πανωλεθρίαν τῶν Ὄθωμανῶν κατὰ τὸ 1402 διήλθε μετὰ τινων ὀθωμανῶν μεγιστάνων διὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἵνα μεταβῇ εἰς Ἀδριανούπολιν καὶ λάβῃ ἐνταῦθα τὴν ἐξουσίαν. Συνήψε δὲ τότε φιλίαν καὶ συγγένειαν στενὴν πρὸς τὸν βασιλέα Μανουὴλ παραδούς αὐτῷ πολλὰς πόλεις, ἵνα ὑποστηριχθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐναντίον τῶν ἄλλων μνηστῆρων τοῦ θρόνου ἀδελφῶν αὐτοῦ, ἔγχε δὲ καὶ τὴν ἀνεψιᾶν τοῦ Μανουὴλ θυγατέρα τοῦ δεσπότου Θεοδώρου, καὶ κατέλιπεν ὡς ὁμήρους ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἀδελφὸν Κασίμ καὶ τὴν ἀδελφὴν Φατμὰ Κατοῦν (κυρίαν Φατμὰ). Ὄθωμανοὶ τινες ἐρευνῆται φρονοῦσιν ὅτι ὁ Οὐρχάν ἦν ἕγγονος τοῦ εἰρημένου Κασίμ, ἦτοι ἀνεψιαδούς τοῦ Σουλεϊμάν. Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη εἶναι ἀπλῶς εἰκασία ἀντιφάσκουσα ἄλλως πρὸς τὴν ρητὴν δῆλωσιν τοῦ Χαλκοκονδύλη ὅτι ὁ Οὐρχάν ἦν υἱοδῶς (υἱὸς τοῦ υἱοῦ) τοῦ Σουλεϊμάν. Ἐξ ἄλλου ὁ αὐτὸς Χαλκοκονδύλης (σ. 187) παραδίδωσιν ὅτι ὁ Σουλεϊμάν φονευθεὶς κατέλιπε παῖδα καλούμενον Ὁρχάνην, ὃν οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σουλεϊμάν *συνέστησαν* ἐπὶ Μωσῆ, ἵνα οὕτω καταπολεμήσωσι τὸν πολέμιον τούτον καὶ τότε τὸ πλεῖστον τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας ὑπετάγησαν τῷ Οὐρχάν· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπιστίαν καὶ προδοσίαν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ παιδὸς Παλαπάνου (Σαμπάνου κατὰ Φραντζῆν) ἐξωργισθὲν ὑπὸ τοῦ Μουσᾶ κατὰ Φραντζῆν (σ. 87) καὶ ἐτυφλώθη. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἂν ἐτι ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Οὐρχάν διέφυγε τὴν παρὰ Μουσᾶ τῷ θεῖῳ αἰχμαλωσίαν καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν προστατεύουσαν αὐτὸν συγγενὴ αὐλὴν τοῦ Βυζαντίου, δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ Οὐρχάν τοῦ 1452 καὶ 1453. Τὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Οὐρχάν βεβαίως δὲν ἀναιροῦσι τὴν ἰπὸθεσιν ταύτην, διότι ὁ Οὐρχάν ἦτο παῖς ὑπὸ κηδεμονίαν ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατὴρ, τῷ 1413 δηλονότι, καὶ τῷ 1453 ἦτο τὸ πολὺ *πεντηκοντούτης*. Ἄλλ' ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Οὐρχάν τοῦ 1452 πρὸς τὸν Οὐρχάν τοῦ 1413 ἀντιφάσκει πρὸς τὸ γεγονός ὅτι ὁ τοῦ 1413 Οὐρχάν λέγεται υἱός, ὁ δὲ τοῦ 1452-53 ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως υἱοδῶς τοῦ Σουλεϊμάν. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλη τῆς ὀθωμανικῆς χρονογραφίας παράδοσις, καθ' ἣν ὁ τοῦ 1452 Οὐρχάν ἦν ἴσως υἱὸς τοῦ Οὐρχάν τοῦ 1413 (id. Leunclavii-Annales Turcici σ. 3 (Orchanem) nepotem Suleimanis ex filio Orchane) εἰ καὶ κατὰ τὰ παρὰ Μωαμεθανοῖς εἰθισμένα οὐχὶ ὁ υἱὸς τὸ τοῦ πατρὸς ἀλλ' ὁ ἕγγονος τὸ τοῦ πάππου λαμβάνετο. Ταῦτα τὰ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ καταγωγὴν τοῦ Ὄσμανίδου ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βυζαντίου διατωμένου Οὐρχάν υἱοῦ τοῦ Σουλεϊμάν, ἐν πολλοῖς ἀδιασάφητα. Ὅτι δὲ ὄμορᾳ εἰς τὴν παρὰ τῷ Κριτόβουλῳ (Δ΄ 64) παράδοσιν ὅτι ὁ Οὐρχάν εἶναι θεῖος τοῦ Μεχμέτ Β΄, ἡ παράδοσις αὕτη βεβαιεῖται μέχρι τινὸς ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν χρονογράφων Ἀλῆ καὶ Σολᾶκ Ζαδέ, οἵτινες ἀναφέρουσι τέσσαρας υἱοὺς τοῦ Μεχμέτ Α΄ καὶ ἀδελφοὺς τοῦ Μουράτ Β΄ Ἀλαεδδίν, Ἀχμέτην, Ὁρχάνην, Χασάν. Εἶναι δὲ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ὁ Μεχμέτ Α΄ φίλος ὢν πιστὸς τοῦ βασιλέως Μανουὴλ εἶχε καταστήσει αὐτὸν κηδεμόνα τῶν νεωτέρων τοῦ Μουράτ Β΄ υἱῶν αὐτοῦ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Μουράτ Β΄ δὲν παρέδωκε τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ τούτους τῷ Μανουὴλ, ὡς ἤξιον οὗτος, ἀλλ' εἶναι πιθανόν ὅτι εἰς οὗτων, ὁ Οὐρχάν, κατόρθωσε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Βυζαντίου, ἐντεῦθεν δὲ τὸ ὄνομα ὄμορᾳ ἔφερεν (Οὐρχάν δηλονότι), ἐκ συγχύσεως πρὸς τὸν ἐν Βυζαντίῳ γνωστὸν υἱὸν τοῦ Σουλεϊμάν, ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ θεωρηθῇ συγγενὴς τοῦ Σουλεϊμάν καὶ διὴ ἕγγονος αὐτοῦ.

